bron: overpalliatievezorg.nl/ervaringsverhalen/wim
datum: 14-11-2026

Ik ben geen zielige patiënt

In 2015 keek hij de dood in de ogen door een zwaar hartinfarct. In 2020 volgde de diagnose uitgezaaide prostaatkanker. ‘Het lot heeft me niet gespaard’, vertelt voorganger/schrijver/dichter Wim (73). ‘Maar toch heb ik een heel goed leven. Ik beleef de liefde en God nu juist krachtiger.’

‘De oncoloog vertelde zorgelijk mijn opties. ‘Wat wij u kunnen bieden, is een palliatieve behandeling met hormoonkuren. Deze geven u misschien nog een paar jaar. Als u niets doet, sterft u binnen een paar maanden.’

Nadenken en praten

‘Van de diagnose zelf schrok ik niet. Ziekte en de dood horen nu eenmaal bij het leven. Wel wilde ik goed nadenken over mijn laatste levensfase. En dit heel open bespreken met mijn geliefde Eliane en onze vier kinderen. Hoe stonden zij hierin? En wat wilde ik zelf?

De oncoloog had mij verteld dat ik mijn mannelijkheid zou verliezen door de behandeling. Dit vond ik een heel naar idee, omdat we ons liefdesleven belangrijk vinden. Erotiek is voor mij ook een mystieke ervaring.’

Zelf de regie houden

‘Mijn zoon stuurde me een e-mail: ‘Pap, je hoeft niet tot het gaatje te gaan. Wel wil ik je vragen om zo lang mogelijk bij mama te blijven.’ Dat raakte me. Met mijn oncoloog heb ik in die beginperiode wat geworsteld voor mijn vrijheid. Ik ben geen zielige patiënt. En boven alles wilde ik zelf mijn beslissingen nemen. Pas als mijn ‘stoute waarden’ stegen, nam ik een nieuwe kuur.’

Bijwerkingen

‘In april 2022 was het voor het eerst nodig om een zwaardere behandeling te starten. Maar al snel herkende ik mezelf niet meer door mijn wisselende stemmingen. Ik besloot daarom te stoppen. Later hervatte ik de kuur op aanraden van mijn oncoloog. ‘Anders zet u de deur open voor meneer K’.

Zo bewegen we inmiddels met elkaar mee. Van bijwerkingen heb ik nu geen last. Ik heb juist veel energie. Ik heb me er nu ook beter op ingesteld: dit hoort erbij. Daarnaast mediteer ik en dat helpt. Ik krijg in mijn proces hulp, maar ik kan mijzelf ook helpen.’

Niets uitstellen

‘Iedereen is verbaasd over wat ik allemaal nog kan. Als ik voorga in een kerkdienst, krijg ik altijd te horen: ‘Het is je niet aan te zien dat je ziek bent.’ Ik stel niets meer uit. Eindelijk hebben Eliane en ik een boek over ons leven samen geschreven. Ook heb ik een dichtbundel voor haar uitgebracht.

We zijn verhuisd. Al jaren zeggen we tegen elkaar: wat zou het mooi zijn om aan de boulevard van Vlissingen te wonen, waar onze liefde ooit begon. Want het licht is daar werkelijk prachtig. Licht staat voor mij voor liefde en voor God. Het licht kan straks degene troosten die alleen achterblijft.’

Geleende tijd

‘Inmiddels tikt de geleende tijd waarin ik leef langer door dan gedacht. Een mens is dan ook meer dan cijfers of stofjes. Bovendien hebben de kuren mij niet ‘ont-mand’. Ons liefdesleven is alleen maar heviger geworden. ‘Onverklaarbaar’ zei een andere arts laatst. ‘Hier spelen geestkracht en liefde mee’. En die ervaar ik heel erg. Maar als het einde komt, hoop ik in volle vrede met mijn God te gaan.’

Wim is 73 jaar en heeft uitgezaaide prostaatkanker. Wim werkt mee aan een landelijke publiekscampagne over palliatieve zorg 'Ongeneeslijk. Niet uitbehandeld'. Hij houdt een blog bij over zijn leven: www.wimjansen.nu.